

Arrest

nr. 124 232 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1987.

Op 11 april 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 september 2013, met kennisgeving op 26 september 2013, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.04.2013 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): S. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: Karakoçan

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht of verlijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de bestaansmiddelen werden er enkel bewijzen voorgelegd op naam van betrokkene zelf. Er werd een attest voorgelegd van een accountant betreffende de inkomsten van betrokkene. Echter, gezien het een verklaring betreft, die niet gestaafd wordt door enig officieel document, kan deze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden. Bijgevolg kan ze ook niet in overweging genomen worden als voldoende bewijs van de bestaansmiddelen. Tevens stelt de hogervermelde wet dat het de Belgische onderdaan, die zich wenst te laten vervoegen, is, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Er werd bijgevolg op onvoldoende wijze aangetoond dat aan de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen werd voldaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Rechtspleging

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij volgende stukken neer:

- een attest geboorte van B.A., geboren op 14 februari 2014
- een attest van de accountant van A.B. van 13 mei 2013
- verschillende rekeninguittreksels
- een document van de stad Lokeren inzake de aanvaarding van een huwelijk
- een brief van de stad Lokeren van 26 september 2013 met als onderwerp "Bevel om het grondgebied te verlaten – opvolging"
- een kopie van het Turks paspoort van de verzoekende partij.

De verwerende partij vraagt de ter zitting neergelegde stukken uit de debatten te weren.

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Aangezien de aanvullende stukken geen reglementair voorziene procedurestukken zijn en gelet op de rechten van de verdediging, dienen ze uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "de beginselen van behoorlijk bestuur".

Het middel luidt als volgt:

“De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le contrôle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn.

Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die keure 1992,11-12)

Het is duidelijk dat er twee duidelijk onderscheiden beslissingen zijn, enerzijds de weigering om verzoekster een verblijf toe te kennen, anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten niet voldoende is gemotiveerd

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekende gevolgen heeft voor verzoekster (en haar gezin!!) die verblijf geweigerd wordt Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht.

Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

In casu dient gewezen op de "juridische onmogelijkheid" voor verzoekende partij om het land waar haar echtgenoot al rechtmatig verblijf houdt, werkzaam is, te vervoegen en men verzoekende partij niet kan scheiden van zijn echtgenote waarvoor hij instaat

In casu dient gewezen op de "onmogelijkheid" voor verzoekster om het land te verlaten, waar haar echtgenoot alhier rechtmatig verblijf houdt, werkzaam is,..en men verzoekster niet kan scheiden van haar echtgenoot

Zie in dit verband Cass 18.1.2000, Soc Kron 2011, 184 en noot 2001, 92 en concl. Advo gen Leclercq die verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel dat de termijnen — in casu om het grondgebied te verlaten - verlengd worden voor de duur van de onmogelijkheid om te handelen Verzoekster kan wegens overmacht onmogelijk verwijderd worden.

Verzoekster verblijft wel degelijk — en dit nog steeds op het adres waar zij wel degelijk werd ingeschreven,

Het feit dat de echtgenoot van betrokkene wel degelijk aan de slag is, dat verzoekster werkzaam zal zijn als medewerkende echtgenote is en uit dien hoofde een verblijfsrecht zal verkrijgen, zijzelf het verblijfsrecht als zelfstandige of werknemer, overeenkomstig artikel 40 § 4, eerste lid, 1° van de wet van 15112/1980, kan verkrijgen vanwege de aard van de tewerkstelling.

De EU-richtlijn 2004-38 is dienaangaande zeer duidelijk: voor zover EU-burgers zich wensen te vestigen in het kader van een economische activiteit en zij daadwerkelijk een reële kans op tewerkstelling hebben, kan toepassing gemaakt worden van het 'vrij verkeer'.

Gelet op het geheel van deze elementen diende het recht op verblijf te worden toegestaan aan verzoeker.

Er is duidelijk sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.”

3.1.2. De verwerende partij beantwoordt in haar nota alle middelen gelijktijdig. De opmerkingen van de verwerende partij luiden als volgt:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 18,21 en 27 van het Wetboek IPR,

- artikel 213 en 146 bis van het B.W.,

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 en van de manifeste appreciatievergissing.

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat de motivering niet draagkrachtig is, en voert zij een schending aan van de motiveringsplicht, de artikelen 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat geen onderzoek werd gevoerd naar artikel 3 EVRM. Zij wijst dienovertrent op 'de juridische onmogelijkheid om het land waar haar echtgenoot al rechtmatig verblijf houdt, werkzaam is, te vervoegen'.

Verzoekende partij is werkelijk niet ernstig bij deze kritiek. Verzoekende partij heeft in casu op 11.04.2013 een aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar echtgenoot ingediend, met wie zij op

11.11.2011 gehuwd is in Turkije. Op geen enkel ogenblik heeft verzoekende partij hierbij een risico op schending van artikel 3 EVRM aangevoerd.

Terwijl haar beschouwingen in het verzoekschrift tot nietigverklaring als zou er een "juridische onmogelijkheid" zijn om haar echtgenoot te vervoegen in België, evenmin de voorgehouden schending aannemelijk maken.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Het loutere gegeven dat zij gehuwd is met een Belgische onderdaan en ion België wil komen wonen, maakt niet dat een beslissing tot weigering van het recht op verblijf, om reden dat niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden, een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM.

In casu toont verzoekende partij niet aan welk reëel risico er zou zijn om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002,...)

Verweerder laat verder gelden dat verzoekende partij kennelijk reeds in 2011 met haar echtgenoot in Turkije in het huwelijk is getreden, en zij pas in 2013, nadat zij eerst met een Duits toeristenvisum naar België gekomen is, een aanvraag tot gezinshereniging in België heeft ingediend. Tot haar aankomst in België op 08.04.2013 heeft zij aldus gescheiden geleefd van haar echtgenoot.

Daarenboven kan het de verzoekende partij toch niet ontgaan zijn dat zij in 2011 gehuwd is met een Belgische onderdaan, terwijl zij over geen verblijfsrecht in België beschikte. Het loutere gegeven dat zij met deze Belgische onderdaan gehuwd is, maakt niet dat zij zonder meer over een verblijfsrecht in België moet beschikken. Verzoekende partij dient de Vreemdelingenwet na te leven, en aan te tonen dat zij aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht in België te verkrijgen, voldoet.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat aan de gemachtigde van de staatssecretaris vanzelfsprekend niet kan worden verweten niet te hebben gemotiveerd inzake een bewering (betreffende een 'juridische onmogelijkheid'), die pas voor het eerst in het verzoekschrift tot nietigverklaring wordt aangevoerd. Terwijl artikel 3 EVRM op zich ook geen uitdrukkelijk motiveringsplicht inhoudt.

Waar verzoekster nog voorhoudt dat haar echtgenoot aan de slag is, en zij werkzaam zal zijn als meewerkende echtgenote en uit dien hoofde een verblijfsrecht zal verkrijgen, laat verweerder gelden dat verzoekende partij enerzijds niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing en deze niet weerlegt, terwijl haar hypothetische beschouwingen inzake het werkzaam zullen zijn, evenmin relevant zijn bij de beoordeling van de wettigheid van de in casu bestreden beslissing.

Het is verweerder overigens evenmin duidelijk hoe verzoekende partij meent een verblijfsrecht te kunnen verkrijgen op basis van haar eigen toekomstige tewerkstelling, los van de vaststelling dat deze beschouwingen geen enkele relevantie hebben naar de in casu bestreden beslissing toe waarbij haar de verblijfskaart als echtgenote van een Belg geweigerd wordt.

Ook de verwijzing naar de richtlijn 2004-38 is niet dienstig, nu verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat deze richtlijn, die werd omgezet in Belgisch recht, directe werking zou hebben. Terwijl verzoekende partij zelf, het weze andermaal herhaald, geen EU-burger is.

Verweerder stelt verder vast dat nergens in de toelichting bij het eerste onderdeel van het enig middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 5 EVRM, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat sowieso niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 5 EVRM, dat betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. De bestreden beslissing houdt geen enkele vrijheidsberovende maatregel in.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen volkomen; zij missen elke juridische grondslag.

In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat echtgenoten jegens elkaar tót samenwoning verplicht zijn. Zij voert hierbij de schending aan van de artikelen 18, 21 en 27 van het Wetboek IPR, en artikel 213 en van het B.W.

Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij juridische grondslag missen.

. "Verzoekster stelt dat voornoemde artikelen het huwelijk en het huwelijksleven beschermen en dat het de overheid niet toekomt de feitelijke scheiding tussen de echtgenoten te organiseren daar waar samenwoning tot de essentie van het huwelijk behoort, zoals ook blijkt uit de artikelen 213 en 214 van het Burgerlijk Wetboek, waaruit blijkt dat echtgenoten jegens elkaar tot samenwoning verplicht zijn. De Raad stelt vast dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R. v. St., nr. 159.485 van 1 juni 2006). " (R.v.V. nr. 4683 van 11 december 2007) "Er moet voorts geduid worden dat, mede gelet op het feit dat verzoekster niet aantoont dat haar echtgenoot haar niet zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst. niet blijkt dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat zij en haar echtgenoot de huwelijksverplichtingen die zij. overeenkomstig artikel 213 van het BW. jegens elkaar hebben niet zouden kunnen nakomen. Verzoekster verliest daarenboven uit het oog dat de wettelijke bepalingen inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels inzake de binnenkomst, het verblijf en de vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485). " (R.v.V. nr. 73 702 van 20 januari 2012)

Verzoekende partij, die sinds haar huwelijk in Turkije in 2011 kennelijk afzonderlijk van haar echtgenoot heeft geleefd, kan niet dienstig aanvoeren dat de in casu bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 213 B.W.

Zij toont overigens ook niet aan dat haar echtgenoot haar niet kan vergezellen naar Turkije.

Terwijl ook de loutere verwijzing naar de artikelen 18, 21 en 27 van het Wetboek IPR niet dienstig is. Verzoekende partij licht niet toe om welke reden de bestreden beslissing een schending van deze artikelen zou kunnen inhouden. Zij beperkt zich immers tot de loutere bewering dat de Belgische overheid de erkenning en uitvoerbaarverklaring van buitenlandse authentieke akten moet weigeren voor zover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde, doch toont niet aan dat het loutere feit dat het bestuur niet weigert een buitenlandse huwelijksakte te erkennen tot gevolg heeft dat elke vreemdeling tot verblijf in België moet worden toegelaten, zonder te voldoen aan de wettelijke voorwaarden die in de Vreemdelingenwet worden gesteld.

In casu voert verzoekende partij verder aan dat haar echtgenoot wel voldoende middelen van bestaan heeft, met name meer dan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1 3° van de RMI- wet, hetgeen moet blijken uit het attest van de boekhouder, die lid is van het Instituut der Accountants en Belastingconsulenten.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht motiveert dat:

"Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

(...) Er werd een attest voorgelegd van een accountant betreffende de inkomsten van betrokkene. Echter, gezien het een verklaring betreft, die niet gestaafd wordt door enig officieel document, kan deze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden. Bijgevolg kan ze ook niet in overweging genomen worden als voldoende bewijs van de bestaansmiddelen. Tevens stelt de hogervermelde wet dat het de Belgische onderdaan, die zich wenst te laten vervoegen, is, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Er werd bijgevolg op onvoldoende wijze aangetoond dat aan de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen werd voldaan." (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Deze motieven volstaan opdat de bestreden beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd is om te voldoen aan de materiële motiveringsplicht.

Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de loutere verklaring van de accountant van de Belgische referentiepersoon niet als voldoende bewijs aan te nemen, gelet op het feit dat deze niet kan getoetst worden op haar waarachtigheid en feitelijkheid.

Zie ook:

"De Raad acht het niet kennelijk onredelijk de verklaring op eer van de referentiepersoon niet te aanvaarden als afdoende bewijs aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Het attest van de Marokkaanse overheden vermeldt onderaan uitdrukkelijk dat het werd afgeleverd op basis van de verklaring op eer van verzoekster. Het is niet omdat het attest uitgaat

van de overheid dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu in het attest duidelijk is vermeld dat het enkel werd afgeleverd op basis van de verklaring van verzoekster. De Raad acht het daarom evenmin kennelijk onredelijk om het attest van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden als afdoende bewijs. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in het verzoekschrift wordt het attest niet van valsheid beticht door verweerder. " (R.v.V. nr. 84 818 van 18 juli 2012)

In casu werd aan verzoekende partij bij het indienen van haar aanvraag op 11.04.2013 uitdrukkelijk verzocht om 'bewijzen van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen' voor te leggen (zie de bijlage 19 ter), doch heeft verzoekende partij enkel de verklaring van de accountant voorgelegd, die door geen enkel officieel stuk ondersteund werd. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde terecht dat deze loutere verklaring die niet gestaafd wordt door enig officieel document, niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, en bijgevolg niet bewezen is dat aan de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen voldaan is.

Verzoekende partij kan dit niet dienstig betwisten. Een boekhouder is immers geen onafhankelijke bron maar werkt voor de betrokken vennootschap waarvan de echtgenoot van verzoekende partij meerderheidsaandeelhouder en zaakvoerder is. De verklaring is gebaseerd op de informatie die ter beschikking wordt gesteld aan de boekhouder, doch in hoeverre deze gegevens met de reële werkelijkheid overeenstemmen kan aan de hand van de voorgelegde verklaring niet objectief worden vastgesteld.

De verwerende partij laat desbetreffend nog gelden dat de gemachtigde van de federale staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een mime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Op geen enkele wijze toont verzoeker zijn vage beschouwingen aan als zou de Dienst Vreemdelingenzaken interne criteria hanteren.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van 'ten laste zijn van een Belgisch descendent', zie o.m. R.V.Y. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rw-cce.be).

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste " zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

Terwijl de motivering alsdat "ter staving van de bestaansmiddelen werden er enkel bewijzen voorgelegd op naam van betrokkene zelf ", een overtollig motief uitmaakt, dat niet determinerend is voor de uitkomst van de bestreden beslissing. De motivering inzake het niet aanvaarden van het attest van de boekhouder als voldoende bewijs van voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot, volstaat wel degelijk om de bestreden beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij inzake de eerste zinsnede heeft dan ook uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de motiveringsplicht, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft bijgevolg terecht beslist dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, diende te worden afgegeven.

De bewering van verzoekende partij dat zij 'haar werkzaamheid kan inzetten om geen last voor de gemeenschap te zijn, betreft een louter hypothetische beschouwing die aan de bestreden beslissing geen afbreuk kan doen.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht een weigeringsbeslissing heeft genomen, nu niet werd aangetoond dat aan de financiële voorwaarde die in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 gesteld wordt, voldaan is. Verzoekende partij haar beweringen missen feitelijke en juridische grondslag.

Verweerder stelt tot slot vast dat verzoekende partij niet is ingegaan op de voorgehouden schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 (die allen de formele motiveringsplicht betreffen), en van artikel 146 bis B.W.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekende partij slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verweerder op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekende partij door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verweerder om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. Rv.St. 1992, z.p.).

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. Vooreerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan de verwerende partij toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetbepalingen gestelde voorwaarden voldoet. Indien de verwerende partij vaststelt dat dit niet het geval is dan kan zij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een

vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat "*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*" (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) ("*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*", eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat het feit dat de bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels "*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*" dat "*desgevallend*" ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

De verzoekende partij stelt terecht dat de bijlage 20 twee onderscheiden beslissingen zijn, die elk op zich een motivering behoeven.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissingen. De beide bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen.

In de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, en naar het feit dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie aan de verzoekende partij geweigerd wordt nu niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden, meer bepaald omdat op onvoldoende wijze is aangetoond dat aan de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen werd voldaan. Immers, het attest van de accountant van de verzoekende partij met betrekking tot haar inkomsten kan niet in overweging genomen worden gezien het een loutere verklaring betreft en bovendien is het de Belgische onderdaan die zich laat vervoegen die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen aangezien haar legaal verblijf in België is verstreken nu haar het recht op verblijf wordt geweigerd en haar attest van immatriculatie dient te worden ingetrokken. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet voldoende werd gemotiveerd nu wordt vastgesteld dat de verwerende partij in casu heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissingen moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissingen “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren gemotiveerd zijn (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij de eerste beslissing, zijnde de weigering van verblijf, inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Deze bepaling dient te worden samengelezen met artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“(…)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet, samengelezen met artikel 40bis van dezelfde wet, in de toekenning van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de echtgenoot is van een Belgische onderdaan, doch onder meer op voorwaarde dat de Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Indien deze voorwaarde niet vervuld wordt, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In casu wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt omdat op onvoldoende wijze is aangetoond dat aan de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen werd voldaan, nu het voorgelegde attest van de accountant van de verzoekende partij met betrekking tot haar inkomsten niet in overweging kan genomen worden gezien het een loutere verklaring betreft die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, en bovendien is het de Belgische onderdaan die zich laat vervoegen die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, hetgeen in casu niet het geval is.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat haar echtgenoot wel degelijk aan de slag is en dat zij als meewerkende echtgenote werkzaam zal zijn, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat dit geen afbreuk doet aan de wettelijke vereisten om aanspraak te maken op een verblijf van meer dan drie maanden die verbonden zijn aan de aanvraag in hoedanigheid van echtgenote, namelijk dat de Belgische partner moet aantonen dat hij over bestaansmiddelen beschikt die voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, hetgeen de verzoekende partij naliet te doen, wat zij overigens niet ontkent in haar verzoekschrift. De Raad wijst er op dat zij, wil zij een verblijfsrecht als werknemer of zelfstandige bekomen, de desbetreffende aanvraag in die hoedanigheid diende in te dienen. Bovendien kan geen rekening gehouden worden met de loutere hypothese dat zij *“werkzaam zal zijn als medewerkende echtgenote”*, een gegeven dat voorts geenszins relevant is in het kader van de beoordeling van de wettigheid van de voorliggende beslissing.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet op dienstige wijze verwijzen naar de Europese richtlijn 2004/38/EG in zoverre zij aanvoert dat er vrij verkeer van EU-burgers is die zich wensen te vestigen in het kader van een economische activiteit, nu zij geen aanvraag indiende om als werknemer/zelfstandige in het Rijk te verblijven, doch een aanvraag met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot indiende, waarbij kan bijkomend worden opgemerkt dat zij als Turkse onderdaan geen EU burger is.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad er op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76;

EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij betoogt dat er geen werkelijk onderzoek is gebeurd naar en niet is gemotiveerd omtrent een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en dat er sprake is van een “juridische onmogelijkheid” om haar van haar Belgische echtgenoot die voor haar zou instaan en hier werkzaam is, te scheiden. Zij meent dat er sprake is van overmacht.

De Raad wijst er op dat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten dat zij in de bestreden beslissing niet gemotiveerd heeft aangaande feiten die zij pas in het kader van haar verzoekschrift meedeelt. Op geen enkel ogenblik heeft zij een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aangevoerd. Voorts maakt zij met haar betoog op geen enkele wijze aannemelijk dat de bestreden beslissing een risico inhoudt op foltering en of onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM, noch door middel van concrete elementen, noch door het voorleggen van een (begin van) bewijs.

Het louter feit dat zij getrouwd is met een Belgische onderdaan en niet gemachtigd wordt tot een verblijf in het Rijk betekent niet dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij in 2011 met haar Belgische partner trouwde, maar pas in 2013 naar België is gekomen en een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, zodat niet kan ingezien worden waarom een toekomstige (tijdelijke) scheiding een gevaar in de zin van artikel 3 van het EVRM zou betekenen, nu dit kennelijk in het verleden ook niet het geval was. Daarnaast belet niets de echtgenoot van de verzoekende partij om haar te vergezellen, minstens toont de verzoekende partij de onmogelijkheid hiervan niet aan. Louter poneren dat het onmogelijk is dat beide partners tijdelijk verblijven in Turkije volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Verder laat de verzoekende partij na te verduidelijken op welke rechtspraak van het EHRM zij zich wenst te beroepen, zodat haar algemene verwijzing niet dienstig is.

Evenmin toont zij aan dat er sprake is van overmacht. Overmacht kan immers enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, R.W. 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Het is geenszins onvoorzienbaar dat de verwerende partij een beslissing neemt tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten als de aanvrager niet aantoonde te voldoen aan de wettelijke voorwaarden. De verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Cassatie en naar een conclusie van advocaat-generaal Leclercq hieromtrent doet aldus niet ter zake.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 5 van het EVRM in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 5 van het EVRM in de hoofding van haar middel en besluit in de eindparagraaf van het middel zonder verdere bespreking van deze bepaling dat *“Er is duidelijk sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur”*. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is

geschonden door de bestreden beslissing. De verwerende partij kan worden gevolgd en wijst er bovendien terecht op dat deze bepaling de onrechtmatige vrijheidsberoving betreft, hetgeen in casu niet aan de orde is. Dit onderdeel van het middel is eveneens onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 213 van het burgerlijk wetboek en van de artikelen 18, 21 en 27 van het Wetboek IPR.

Het middel luidt als volgt:

“dat dit middel niet aan duidelijkheid te wensen overlaat en de gegeven uiteenzetting onmiskenbaar beantwoordt aan het begrip middel in de zin van artikel 39/69 §1 tweede lid 4° van de vreemdelingenwet, mn een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel door de omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden Dat het huwelijk " in essentie" immers gericht op het opbouwen van een duurzame levensgemeenschap, welke wordt verhinderd door het afwijzen van verblijfsrecht zodat samenwonen onmogelijk wordt gemaakt.

Echtgenoten zijn jegens elkaar tot samenwoning verplicht; zij zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd (art. 213 B.W.)

Zelfs indien de bevoegdheid van DVZ moest aanvaard worden, dient zijn beslissing beschouwd als tegenstrijdig met art 18,21 en 27 IPR, om de hoger uiteengezette reden.

Immers deze wetten laten toe de Belgische overheid de erkenning en uitvoerbaarverklaring van buitenlands authentieke akten te weigeren voor zover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Dat nergens in de beslissing verwezen is naar enig bezwaar van de Belgische overheid mbt de geldigheid van het huwelijk. Dat zij dan ook de hereniging van de gehuwden niet in de weg kan en mag staan.

Dat de afwijzing op grond van art 40 ter van de wet bis §2 10 alinea 1° en 3° onterecht is, waar vooreerst dit in strijd is - zoals gesteld - met de openbare orde welke vereist dat gehuwden samenwonen, en daarenboven uit de stukken welke de echtgenote van verzoeker voorbrengt wel degelijk voldoende inkomsten blijken

Daarenboven bij de beslissing geen rekening werd gehouden met:

- het feit dat de echtgenoot voldoende middelen van bestaan heeft, daar hij oa een gemiddeld inkomen heeft welke wel degelijk meer bedraagt dan wat in de beslissing werd vermeld (ni +120 % van het bedrag bedoelt in artikel 14 §1 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie) Dat dit oa blijkt uit het attest van de boekhouder. Waarom dit stuk "niet voldoende bewijskrachtig zou zijn" is onduidelijk. Dit stuk is opgesteld door een Accountant - Belastingconsulent Lid IAB nr 1937 2N 55 (Instituut der Accountants en Belastingconsulenten) Lid VABF Oost-Vlaanderen (Beroepsvereniging Accountants). Daarenboven wordt in de beslissing totaal ten onrechte gesteld dat er enkel bewijzen worden voorgelegd op naam van de betrokkene zelf, wijl de stukken betrekking hebben op de echtgenoot van de betrokkene, en zijn resp. inkomen.

dat opvolgend in de bestreden beslissing poogt verwerende partij verzoekster voor te stellen als "een belasting" vormend voor het sociale zekerheidsstelsels.

- Dat volledig uit het oog wordt verloren dat ook verzoekende partij haar werkzaamheid kan inzetten, om geen last voor de gemeenschap te zijn doch een persoon met een eigen inbreng. Zij kan ingeschakeld worden in de activiteiten van haar echtgenoot (medewerkende echtgenote), in knelpuntberoepen, en door eigen "inbreng" en deze van de echtgenoot een bijdrage leveren aan de welvaart van ons land

Dat DVZ- op een onverantwoorde wijze handelt, en op deze wijze het samenwonen van partijen verhindert.

Dat verzoekende partij meent dat er geen enkele tegenaanwijzing bestaat om geen rechtsgevolgen te geven aan haar huwelijk, waarvan een uitgifte werd voorgelegd, en waar de heer procureur des Konings dit huwelijk heeft aanvaard (bevestiging gemeente Lokeren dd 27/6/2013) de motivatie van de bestreden beslissing op geen enkel aanneembare feitelijke omstandigheid berust en elke wettelijke grond mist."

3.2.2. Het antwoord van de verwerende partij in de nota met opmerkingen met betrekking tot beide middelen werd reeds opgenomen onder punt 2.1.2, zodat hiernaar verwezen kan worden voor wat betreft haar opmerkingen met betrekking tot het tweede middel.

3.2.3. Waar de verzoekende partij verwijst naar de artikelen 18, 21 en 27 van het wetboek IPR en louter betoogt dat *“deze wetten laten toe de Belgische overheid de erkenning en uitvoerbaarverklaring van buitenlandse authentieke akten te weigeren voor zover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde”* en dat *“nergens in de beslissing verwezen is naar enig bezwaar van de Belgische overheid mbt de geldigheid van het huwelijk”*, wijst de Raad er vooreerst op dat de al dan niet erkenning van het huwelijk van de verzoekende partij met haar Belgische echtgenoot in casu niet aan de orde is en dat de motieven van de bestreden beslissing hier geenszins betrekking op hebben. Daarnaast toont zij niet aan dat het feit dat de overheid niet weigert het huwelijk te erkennen automatisch tot gevolg heeft dat de aanvraag om machtiging van de verzoekende partij die zich bij haar echtgenoot wenst te voegen vanzelfsprekend ingewilligd moet worden zonder dat aangetoond is dat zij aan de desbetreffende wettelijke voorwaarden voldoet.

Voorts doet het betoog dat de aangevoerde middelen zouden voldoen aan de omschrijving van het begrip ‘middel’ zoals opgenomen in de vreemdelingenwet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 213 van het burgerlijk wetboek dat onder meer bepaalt dat echtgenoten jegens elkaar samenwoning verplicht zijn, wijst de Raad er op dat zij zich niet zomaar kan beroepen op regels van het burgerlijk wetboek om te ontsnappen aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485). Er moet voorts geduid worden dat, mede gelet op het feit dat de verzoekende partij niet aantoonde dat haar echtgenoot haar niet zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, niet blijkt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij en haar echtgenoot de huwelijksverplichtingen die zij overeenkomstig artikel 213 van het burgerlijk wetboek jegens elkaar hebben niet zouden kunnen nakomen. Bovendien kan herhaald worden dat de verzoekende partij tussen hun huwelijk in Turkije in 2011 en haar aanvraag in België in 2013 afzonderlijk hebben gewoond, zodat zij niet ernstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing een schending van artikel 213 van het burgerlijk wetboek zal betekenen.

Tenslotte levert de verzoekende partij nog kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Waar zij aanvoert dat haar echtgenoot wel over voldoende bestaansmiddelen beschikt en zij verwijst naar het attest van de accountant, dat werd voorgelegd om diens inkomsten te staven, dient te worden opgemerkt dat dit document inderdaad inkomsten van de echtgenoot van de verzoekende partij betreft en niet van de verzoekende partij zelf, maar dit gegeven doet geen afbreuk aan het motief van de bestreden beslissing, namelijk het feit dat dit document een loutere verklaring betreft die niet wordt gestaafd door enig officieel document, zodat de inhoud ervan niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Het loutere feit dat de verzoekende partij het hier niet mee eens is, weerlegt het oordeel van de verwerende partij niet. In casu werd niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat niet werd aangetoond dat de Belgische onderdaan die zich laat vervoegen over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat het feit dat de verzoekende partij zelf *“haar werkzaamheid kan inzetten”* als medewerkende echtgenote geen afbreuk doet aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, ten overvloede betreft het slechts een hypothese, waarmee geen rekening kan worden gehouden.

Ter terechtzitting wenst de verzoekende partij te verwijzen naar arrest nr. 123 612 van 7 mei 2014 van de Raad en naar het feit dat door het arrest van het Grondwettelijk Hof met nr. 121/213 van 26 september 2013 artikel 40ter, 2de lid van de vreemdelingenwet, waarop de bijlage 20 zou steunen, werd vernietigd. Zij stelt dat de vernietiging absoluut gezag van gewijsde heeft en tevens retroactief werkt, en dat door de vernietiging van het tweede lid de vereiste van bestaansmiddelen niet meer bestaat. Zij wijst er verder op dat zij haar beroep ingediend heeft voor de datum van uitspraak van het Grondwettelijk Hof.

Het arrest van de Raad van 7 mei 2014 met nr. 123 612 verwijst naar vermeld arrest van het Grondwettelijk Hof. Het Grondwettelijk Hof overweegt in haar arrest met nr. 121/213 van 26 september 2013 onder meer het volgende met betrekking tot artikel 40ter van de vreemdelingenwet:

“B.64.1. De verzoekende partijen voeren voorts aan dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat inzake de vereiste bestaansmiddelen de minderjarige kinderen van een Belg minder gunstig zouden worden behandeld dan de kinderen van een onderdaan van een derde Staat, zoals bedoeld in artikel 10, § 2, derde lid, van de voormelde wet, en doordat de gezinsleden van een Belg minder gunstig zouden worden

behandeld dan de gezinsleden van een erkende vluchteling, zoals bedoeld in artikel 10, § 2, vijfde lid, van diezelfde wet.

B.64.2. Krachtens artikel 10, § 2, van de wet van 15 december 1980 moet de vreemdeling die een verblijfstitel wil verkrijgen in het kader van gezinshereniging, aantonen dat de vreemdeling die wordt vervoegd, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te vermijden dat ze ten laste vallen van de openbare overheden. Die voorwaarde geldt volgens artikel 10, § 2, derde lid, evenwel niet wanneer de gezinshereniger die over een verblijfstitel van onbeperkte duur beschikt, zich enkel laat vervoegen door de minderjarige kinderen bedoeld in die bepaling.

B.64.3. Het staat aan de wetgever te oordelen of in behartenswaardige gevallen in een uitzondering moet worden voorzien op de vereiste dat de gezinshereniger over de nodige bestaansmiddelen moet beschikken indien zijn familieleden een verblijfstitel in het kader van gezinshereniging willen verkrijgen. Om de redenen uiteengezet onder B.18.5, vermocht de wetgever daarbij een onderscheid te maken naargelang de gezinshereniger over een verblijfstitel van beperkte dan wel van onbeperkte duur beschikt.

B.64.4. Er is evenwel geen redelijke verantwoording voor het feit dat artikel 10, § 2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 in een uitzondering op de vereiste inzake bestaansmiddelen voorziet wanneer de gezinshereniger een onderdaan van een derde Staat is die enkel zijn minderjarige kinderen of die van zijn echtgenoot of partner zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, bij zich wil voegen, terwijl artikel 40ter van die wet niet in een dergelijke uitzondering voorziet wanneer de gezinshereniger een Belg is en over een onvoorwaardelijk verblijfsrecht beschikt.

B.64.5. Aldus schendt de laatst vermelde bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De vastgestelde ongrondwettigheid vindt haar oorsprong in een leemte in de bestreden bepaling die slechts kan worden verholpen door een wetgevend optreden. In afwachting van dat wetgevend optreden komt het aan de autoriteiten die ermee zijn belast de gezinshereniging toe te staan of de voorwaarden te controleren waaronder zij is toegestaan, toe om die hereniging toe te laten, wanneer de gezinshereniger een Belg is, onder dezelfde voorwaarden als die welke zijn bedoeld in artikel 10, § 2, derde lid, van de wet van 15 december 1980.”

Aldus betreft de vastgestelde ongrondwettigheid een leemte in de bestaande wetgeving. Uit het arrest blijkt dat in afwachting van een wetgevend optreden de gezinshereniging waarbij de gezinshereniger een Belg is toe te staan onder dezelfde voorwaarden als die welke zijn bedoeld in artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet, namelijk voor gezinshereniging met een derdelander.

Artikel 10, § 2, derde lid bepaalt als volgt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° en 5° van de vreemdelingenwet waarnaar in voorgaande paragraaf van hetzelfde artikel verwezen wordt, luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven,

op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;”

De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen vervalt blijkens voorgaande bepaling wanneer de gezinshereniging gebeurt met minderjarige kinderen en ten gevolge van het arrest van het Grondwettelijk Hof dient deze bepaling in afwachting van een wetgevend optreden op dezelfde wijze te worden toegepast voor gezinshereniging met Belgen als met derdelanders.

Echter, de verzoekende partij wenst in casu haar Belgische echtgenoot te vervoegen, geenszins betreft de voorliggende zaak een hereniging van ouders met hun kinderen, terwijl het aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof net deze laatste situatie betreft. Aldus kan de verzoekende partij in casu niet dienstig verwijzen naar de genoemde arresten van het Grondwettelijk Hof en van de Raad zoals zij dat deed ter terechtzitting op 13 mei 2014.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN